

1. **תלמוד בבלי מסכת שבת דף קלד עמוד א**
תנו רבנן: אין מסננין את החרדל במסנתת שלו ואין ממתקין אותו בגחלת. אמר ליה אביי לרב יוסף: מאי שנא מהא דתנן: נותנים ביצה במסנתת של חרדל? - אמר ליה: התם - לא מיחזי כבורר, הכא - מיחזי כבורר. ואין ממתקין אותו בגחלת. והתניא: ממתקין אותו בגחלת! לא קשיא: כאן בגחלת של מתכת כאן בגחלת של עץ. אמר ליה אביי לרב יוסף: מאי שנא מבישרא אגומרי? - אמר ליה: התם - לא אפשר, הכא - אפשר
2. **רש"י מסכת ביצה דף כג עמוד א**
רבא אמר על גבי גחלת נמי מותר - כשמואל, דאוכל נפש הוא עשון פירות זה, ושוה לכל נפש, ואי משום כבוי והבערה ואולודי ריחא - מידי דהוה אבשרא אגומרי, דאיכא כל הנז, ושרי.
3. **רבינו חננאל מסכת ביצה דף כב עמוד ב**
איבעיא להו מהו לעשן פי' לעשן פירות שהוא מכשירי אוכל נפש ר' ירמיה אמר רב אסור מפני שתחלתו מכבה וסופו מבעיר אמר רב יהודה על גבי גחלת אסור שהוא מכבה ומבעיר אוכל נפש.
4. **חידושי הרא"ה מסכת ביצה דף כג עמוד א**
פירוש דשאר וואף על גב דמכבה לפי שאף על פי שאינו נהנה מגופה של מלאכה נהנה הוא בשעה שאותה מלאכה נעשת, ומתוך הנאתו נעשית אותה מלאכה של הכיבוי בשעת הנאתו, מה שאין כן בכיבוי בקעת שאין הנאתו בשעת כיבוי כלל אלא אחר כך הוא נהנה בסילוק המלאכה וזה אסור, והיינו דיהיבין טעמא מבישרא אגומרי שהמעשן פירות מותר ואף על פי שמכבה לפי שנהנה בשעת כיבוי כבישרא אגומרי שמותר אף על פי שמכבה לפי שנהנה בשעת הכיבוי עצמו, נמצא שניהן שוין לגמרי.
5. **חידושי הריטב"א מסכת ביצה דף כג עמוד א**
ומשום הכי נקט דלא חיישינן להכי כי היכי דלא חיישינן בכיבוי בשרא אגומרי שהוא מותר ואפילו אפשר בשפוד, ואף על פי שאין הכיבוי הוא העושה הצלי כיון דבשעת הכיבוי ממש נכשר האוכל.
6. **שיטה מקובצת מסכת ביצה דף כג עמוד א**
מידי (דהוא) [דהוא] אבישרא אגומרי. פירוש אף על פי שמכבה הגחלים. הקשה הרשב"א ז"ל ומאי חדית רבא במאי דקאמר מידי דהוה אבישרא אגומרי הוה ליה למימר הלכתא כשמואל אי נמי על גבי גחלת שרי דדבר השוה לכל נפש הוא. ועלתה לו בקושיא.
רדב"ז
ומורי נר"ו כתב דאי אמר הלכתא כשמואל הוה אמינא הני מילי על גבי חרס דליכא משום כבוי וואף על פי (שהמבעיר) [שהוא מבעיר] ומוליד ריחא אפילו הכי בשל חרס עדיף טפי מגחלת של עץ דאיכא משום מכבה ומבעיר ואולודי ריחא. ולפום הכי איצטריך רבא לומר דאפילו בגחלת של עץ שרי והביא ראייה מבשרא אגומרי שאיפשר לו לבשלה בקדרה ולא יכבה האש ואפילו הכי התיירו לצלותה אגומרי ממש וואף על פי שמכבה עד כאן.
7. **בית הבחירה למאירי מסכת ביצה דף כג עמוד א**
מ"מ מ"מ שהכבוי לצורך גוף האוכל מותר כהבערה וגורסין הכא אפשר התם לא אפשר ומפרשין שהחרדל אפשר לאכלו בלא מיתוק ואין למיתוק צורך בו אלא למעונגים אבל צלי זהו מובחר שבמאכלים וא"ת בשפוד הרי הוא כמוהו לכבוי ומ"מ אין נראה לי לפרש כן שכל שהוא לתיקון אוכל שוה לכל הוא
8. **ר"ף מסכת ביצה דף יב עמוד א**
ואסיקנא [דף כ"ג ע"א] רבא אמר ע"ג גחלת נמי מותר מידי דהוה אבישרא אגומרי וכן א"ר אשי לעשן שרי מידי דהוה אבשרא אגומרי וכן הילכתא גרסינן בפרק ר"א אומר אם לא הביא כלי [שבת קל"ד ע"א] ת"ר אין מסננים את החרדל במסנתת שלו ואין ממתיקים אותו בגחלת והתניא ממתיקין אותו בגחלת לא קשיא כאן בגחלת של מתכת כאן בגחלת של עץ אמר ליה אביי לרב יוסף מאי שנא מבישרא אגומרי א"ל התם ליכא כבוי הכא איכא כבוי
9. **מלחמת ה' מסכת ביצה דף יב עמוד ב**
לא ודאי הכי קאמר אף על פי שאין זה צורך אוכל נפש ממש מותר להניח ע"ג אש הדלוק לקדרה לפי שאין כאן כבוי שסופו מבעיר וכיון שכבוי אין כאן הבערה אין כאן ומשום אולודי ריחא נמי כיון דלא מכוין להריח אלא להכשר אוכלין מותר מידי דהוה בשרא אגומרי דכולהו איתנהו הוא ושרי אף על גב דלאו אוכל נפש הוא וכדפרישית
10. **רמב"ם הלכות יום טוב פרק ד הלכה ב**
אף על פי שהותרה הבערה ביום טוב שלא לצורך אסור לכבות את האש אפילו הובערה לצורך אכילה, שהכבוי מלאכה ואין בו צורך אכילה כלל, וכשם שאין מכבין את האש כך אין מכבין את הנר ואם כבה לוקה כמי שארג או בנה.
11. **אור שמח הלכות יום טוב פרק א הלכה ד**
והנה לשיטת הני רבוותא דסברי דכבוי ג"כ הותר לצורך אכילה, והיינו בבישרא אגומרי (ביצה כג, א) וגרסי בפרק ר"א דמילה (שבת קלד, א) דקא פריך מבישרא אגומרי, ומשני משום דהכא אי אפשר, ודלא כהרב אלפסי ורבינו ז"ל שקאי בשיטתו לקמן פרק ד' הלכה ו' עיין שם, דגרסי התם ליכא כבוי, א"כ קשה יהא גם בכבוי גדר מתוך, מתוך שהותרה כבוי לצורך כן יותר גם שלא לצורך, ואין אמר דכבוי אסור אף כדי שלא יתעשן הבית וכ"ב, הא נימא מתוך, וכבר פירש הרב המאירי בחדושי למסכת יום טוב דתמן הכבוי אינו מכשיר את האוכל, שהגומרי נכבה

מחמת האוכל המונח עליו, אבל אין הכבוי תקון בגופו של אוכל, כמו ההבערה, אלא דמפני שא"א שיצלה על הגחלים בלא כבוי הגחלים שרי, להכי לא שייך מתוך שהותרה לצורך אכילה, ודו"ק.

12. רמב"ם הלכות יום טוב פרק א הלכה ד

כל מלאכה שחייבין עליה בשבת אם עשה אותה ביום טוב שלא לצורך אכילה לוקה חוץ מן ההוצאה מרשות לרשות וההבערה שמתוך שהותרה הוצאה ביום טוב לצורך אכילה הותרה שלא לצורך אכילה, לפיכך מותר ביום טוב להוציא קטן או ספר תורה או מפתח וכיוצא באלו מרשות לרשות. וכן מותר להבעיר אף על פי שאינו לצורך אכילה, ושאר מלאכות כל שיש בו צורך אכילה מותר כגון שחיטה ואפייה ולישה וכיוצא בהן, וכל שאין בהן צורך אכילה אסור כגון כתיבה ואריגה ובנין וכיוצא בהן

13. מגיד משנה הלכות יום טוב פרק א הלכה ד

והיה די באמרו לא תבערו אש בכל מושבותיכם אבל שאר מלאכות שאינן לצורך אכילה כגון הכתיבה וההריסה והאריגה והבנין אפילו עשאן לאכילה לוקה

14. שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום טוב סימן תקיד סעיף א

אסור לכבות דליקה ב"ט, אפילו אם רואה ביתו שנשרף, אם אין שם סכנת נפשות. ואין מכבין הבקעת, ואפילו כדי שלא יתעשן הבית או הקדירה או כדי לשמש מטתו. הגה: ויש אומרים דוקא אם אפשר להציל הקדירה בלא כיבוי, אבל אם אי אפשר להציל או לבשל הקדירה בענין אחר רק שיכבה, מותר לכבות,

15. משנה ברורה סימן תקיד ס"ק ו (על פי המגן אברהם)

(ו) אם אפשר להציל הקדירה - מעישון כגון שיכול לעשות אש במקום אחר ולהעמידה שם או שיש לו עכ"פ מקום להשליך הבקעת לחוץ ולא לכבותה ממש:

16. שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק א סימן קטו

ובדבר להקטין את האש ביום טוב, הנה כשצריך להקטין את האש כדי שלא ישרף ולא יתקלקל התבשיל שבקדירה מותר ואף אם יכול להניח אש זה הגדול ולהדליק אש אחר שיהיה קטן יכול להקטין אש זה ולא להדליק אש אחר כי כשהוא לצורך התבשיל אין חלוק בין הדלקה לכבוי כיון שגם כבוי מותר לצורך אוכל נפש כמו בבשרא אגומרי כמפורש בביצה דף כ"ג.